

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. I. Vtrum per baptismum tollantur omnia peccata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

alio sineindifferenti vendi, vendatur eo sine vt baptizetur.

Dices 2. facile fieri potest vt tales infantes postmodum recedant à fide, si intelligant se à parentibus abstractos vt baptizarentur.

Resp. 1. idem incommodum sequi posse ex baptismo collato filiis hæreticorum, propter quod tamen non negatur Ecclesiæ potestas illos inuitis parentibus baptizandi.

Resp. 2. posse curari, vt cum adoleuerint, bene instruantur in fide, & nulla parentum mentio ingeratur, vnde non debet censer morale periculum propter quod moraliter loquendo non liceat tales paruulos baptizare.

Sed difficultas est an liceat baptizare non separando à parentibus. Duobus modis potest intelligi id esse illicitum: primò quia est contra ius paternum; secundo, quia saltem est contra religionem & reuerentiam Sacramento debitam.

Durand. & Sotus suprà censent esse contra iustitiam. Suarez disp. 25. sect. 5. censet saltem esse contra religionem. Valquez verò disp. 155. censet per se loquendo non esse illicitum. & quidem non esse contra iustitiam facile potest ex dictis colligi: cum enim dominus habeat potestatem suum mancipium gubernandi, nullam parenti infert iniuriam baptismum illo inuito procurando. non peccat etiam per se contra reuerentiam baptismi debitam, quia potest diligenter curare ne proles seducatur à parente, cum accesserit vsus rationis, vel prolem, vel parentem vendendo, vel aliter occurrendo malo impendenti. Quòd si aliquis in particulari non possit sufficienter periculis occurrere, nullo modo debet prolem baptizare inuito parente infideli.

Petes num Domini, qui possunt proles suorum mancipiorum illis inuitis baptizare, ad id obligentur? negat Suarez suprà sect. 6. Lorca disp. 37. citata. Afferunt Valquez disp. citata. cap. 7. Turrianus disp. 53. dub. 2.

Quæ sententia per se loquendo videtur probabilior: quia supposito iure domini quod præbet facultatem procurandi baptismum paruulo, charitas videtur obligare vt res adeò necessaria illi procuretur. nec verum est hanc obligationem ad solos parentes spectare, nam potest spectare etiam ad alios respectu quorum paruulus est in graui necessitate; ergo etiam ad dominos, qui si reddant paruulum parentibus vel vendant alijs ethnicis, de æterna salute periclitabitur, de qua bene sperari poterit si procuretur ei baptismus & inter Christianos educetur. Argumenta Suarez non tam videntur probare dominum non teneri procurare baptismum quando potest licite, quam non posse procurare sine peccato in circumstantijs ab eo positis, vt facile patebit ea consideranti.

Dici per se loquendo, quia per accidens possunt excusari, vt si quis non possit commodè tot mancipia alere &c.

Ex his duobus dubijs facile potest resolui num filij Iudæorum inuitis parentibus possint baptizari: id enim pendet à questione, num Iudæi sint mancipia Christianorum: in qua pugnantes sunt Doctorum sententiæ, alijs asserentibus, alijs negantibus, quibus videtur fauere S. Th. hic ad 2. quod etiam satis declarat modus quo principes cum illis se gerunt.

Nec obstat cap. etsi Iudæos, de Iudæis & Sacerdotibus, vbi dicitur, etsi Iudæos, quos propria culpa subiecit perpetuæ seruituti. quia Pontifex non vult

eos reipsa esse mancipia Christianorum, cum insequentibus contrarium insinuet, sed solum indicat suâ culpâ dignos redditos, qui in seruitutem redigerentur.

Ex his patet non posse illorum filios ijs inuitis baptizari.

Iudæorum filij non possunt ijs inuitis baptizari.

ARTICVLVS XI.

Verum pueri in maternis uteris positi sint baptizandi?

NEGAT, quod est expositum suprà quest. 66. art. 8. dub. 3. sub finem.

Resp. neg.

ARTICVLVS XII.

Verum furiosi & amentes debeant baptizari?

RESOLVTIO etiam huius articuli potest facile ex dictis colligi, nam si amentes nunquam vsum rationis habuerint, idem de illis est iudicium quod de paruulis, de quibus dictum art. 9. si verò habuerint, non debent baptizari nisi prius constet illos baptismum aliquando petiisse: sufficit verò testimonium vnius fide digni, nec requiruntur conditiones quæ in iudicijs communiter exiguntur in testibus. debet tamen aliquo modo constare quòd voluntatem non retractarint, & quòd obicem Sacramenti effectui non posuerint, ad quod sufficere si nihil sciatur de huiusmodi retractione vel obice.

Resp.

Vt amentes baptizari possint sufficit eum petiisse, ex testimonio vnius fide digni, modo vtrūq; constet voluntate non retractasse.

QVÆSTIO LXIX.

De effectibus baptismi.

ARTICVLVS I.

Verum per baptismum tollantur omnia peccata?

FIRMAT.

Notandum olim quosdam hæreticos negasse peccata per baptismum tolli, de quibus agit Gregorius lib. 9. epistolarum epist. 39. versus finem; quod resuscitauit Lutherus vt patet ex art. 2. inter damnatos à Leone 10. vbi docet peccatum in puero post baptismum remanere. quibus similia docent alij hæretici cum volunt peccatum tegi, non imputari, non verò tolli.

Resp. affir.

1. Quidam hæretici negauerunt peccata tolli per baptismum. Luther.

Sed fide certum est per baptismum peccata verè remitti & deleri.

Conclus. Catholica.

Probatur 1. in Symbolo Concilij Nicæni dicitur, confiteor vnum baptismum in remissionem peccatorum in Concil. Florent. decreto de Sacramentis dicitur, huius Sacramenti (scilicet baptismi) effectus est remissio omnis culpe originalis, omnis quoque peccati, quæ pro ipsa culpa debetur. vide etiam decretum eiusdem Concilij de purgatorio. in Trident. sess. 5. can. 5. dicitur, si quis per Iesu Christi Domini gratiam, quæ in baptismo confertur, reatum originalis peccati remitti negat, aut etiam asserit non tolli totum id quod veram & propriam peccati rationem habet, sed

Prob. 1. Nica. Florent.

Prob. 2. ex
Script.
Ezech. 36.

A. 2.

Ephes. 5.

Tit. 3.

Coroll.

Rom. 7.

Per pecca-
tum Apo-
stolus con-
cupiscentia
intelligit.

Concluf.
Catholica.
Florent.
Trident.

2.

Pœna ho-
minibus
debita nō
remittitur
per bap-
tismum.

illud dicit tantum radi aut non imputari, anathema sit. vide Concil. Mileuitanum cap. 2.

Probatur 2. ex Scriptura: Ezech. 36. effundam super vos aquam mundam, & mundabimini ab omnibus iniquitatibus vestris. Et, Et dabo vobis cor novum, & spiritum novum ponam in medio vestri. quem locum de baptismo intelligunt Hiero. & S. Thom. hic argumento sed contra, & plures alij. Act. 2. penitentiam agite, & baptizetur unusquisque vestrum in remissionem peccatorum vestrorum. ad Ephes. 5. mundans lavacro aquæ in verbo vitæ. (scilicet Ecclesiam) ut exhiberet ipse sibi gloriosam Ecclesiam non habentem maculam aut rugam. ad Titum 3. saluos nos fecit per lavacrum regenerationis & renovationis. Probatur etiam potest ex ijs quibus significatur per baptismum nobis aperiri regnum cælorum, à cuius aditu per solum peccatum prohibemur.

Patres prætereo, quorum est constans doctrina peccata per baptismum verè remitti, cum plerique ex necessitate baptismi colligant peccatum originale in parvulis, & in primis August. pluribus locis.

Ex his Scripturæ & Conciliorum testimonijs habemus non solum peccatum non imputari ratione baptismi, sed etiam verè deleri, & animam mundari, renouari, & per interioriorem renovationem gratiam effici. vide Concil. Trident. sess. 6. cap. 7.

Habemus 2. in adultis legitimè dispositis remitti etiam peccatum actuale, siue illud sit mortale siue veniale. patet ex Florent. dicente effectum huius Sacramenti esse omnis culpæ etiam actualis remissionem, & baptizatos morientes antequam culpam aliquam committant, statim ad regnum cælorum & Dei visionem pervenire. videri etiam potest Trident. sess. 5. can. 5. citato.

Dices 1. Apostolus ad Rom. 7. agnoscit etiam in baptizatis habitare peccatum.

Resp. ex Concil. Trident. sess. 5. citata, peccatum eo loco non sumi ab Apostolo pro peccato verè & propriè dicto, sed pro concupiscentia, quæ ita vocatur, quia ex peccato orta est, & inclinat ad peccatum.

ARTICVLVS II.

Utrum per baptismum liberetur homo ab omni reatu peccati?

RESPONDET liberari ab omni reatu pœnæ pro peccatis debite, scilicet apud Deum, ut patet ex solutione tertij. Conclusio est certa ex Florent. & Trident. supra, ex quibus patet baptizatos, si de nouo non peccent, nihil remorari ab ingressu cælorum, & ijs nullam iniungendam satisfactionem pro peccatis præteritis, quæ omnia possunt confirmari ex ijs quæ tradit Trident. sess. 6. cap. 14. & sess. 14. cap. 2.

Dixi pœnæ apud Deum debite, quia pœnæ debite apud homines non remittuntur per baptismum, ne detur hominibus licentia peccandi spe impunitatis apud homines obtinendæ, & ne frequentes sint hæc conversiones. Adde intelligi de pœnis directe debitis, quia constat experientia per baptismum non tolli in hac vita omnes pœnalitates & incommoda quæ occasione peccati inveniuntur in genere humano; v. g. famem, sitim & alia quæ naturam humanam destitutam iustitia originali comitantur. Deus enim huiusmodi pœnali-

tates ad agonem & meritum reliquit. videri potest Trident. sess. 5. citata, similiter S. Thart. sequenti, qui ex his manet explicatus.

Aduerte remissionem omnis pœnæ in baptismo non provenire ex præfata natura iustificationis, cum constet iustificatos non semper consequi remissionem totius pœnæ peccatis debite; sed provenire ex Dei clementia, convenienter tamen institutioni baptismi, cum baptismus sit spiritalis regeneratio, & per eum Christum perfectè induamus. videri potest alia ratio in Trident. sess. 14. cap. 8.

ARTICVLVS IV.

Utrum per baptismum conferantur homini gratia & virtutes?

AFFIRMAT. patet ex Concil. Trident. sess. 6. cap. 7. ubi agitur in terminis de iustificatione quæ fit per baptismum, & docetur formalem causam nostræ iustificationis esse iustitiam Dei, non quæ ipse iustus est, sed quæ nos iustos facit, quæ videbatur ab eo donari renouamus spiritu mentis nostræ, & non modo reputamus, sed verè iusti nominamur & sumus, iustitiam in nobis recipientes. & infra. unde in ipsa iustificatione cum remissione peccatorum hæc omnia simul infusa accipit homo per Iesum. Christum, cui infertur, fides, spes, & charitas. Confir. per baptismum homo reconciliatur Deo & mundatur, hæc autem reconciliatio & emundatio, non fit sine infusione gratiæ & charitatis, ut patet ex eodem Concil. sess. citata can. 11. vide dicta supra quaest. 62. art. 1. dub. 1.

Petes an hæc gratia sit habitualis, an verò actualis? Resp. in parvulis necessitatio asserendam esse habitualement, cum sit de fide gratiam illis conferri, ut patet ex can. 7. de Sacramentis in genere sess. 7. & ex can. 5. sess. 3. item ex Florent. decreto de Sacramentis, illi autem nullum possint habere actum quo dicantur iusti. idem dicendum de adultis; nam licet hi possent dici iusti à iustitia actuali sibi inhirente, nihilominus asserendum iustitiam, quam acquirunt in baptismate, esse habitualement, cum cessantes ab actu dicantur iusti. 2. quia iustitia quam recipiunt per baptismum differt ab eorum dispositione, ut patet ex cap. 7. sess. 6. citata: adulti autem non aduertunt alium actum sibi infundi per baptismum; igitur dicendum infundi habitum. 3. potest infundi iustitia eiusdem rationis & naturæ tam adultis quam parvulis, estque magis consentaneum per eandem causam quodammodo naturaliter agentem infundi; cum ergo sit necessariò asserendum parvulis infundi habitualement, idem quoque de adultis dicendum. 4. constat attritionem non posse dici gratiam iustificantem in eo qui solum attritus accedit ad baptismum; ergo alia est ponenda virtute Sacramenti, hæc autem non est alia quam habitualis, cum baptizatus neque statim neque necessariò experiatur in se affectus dilectionis Dei super omnia, vel perfectæ contritionis.

Preter habitum gratiæ & virtutum ratione baptismi conceduntur quadam auxilia specialia conducencia ad finem baptismi, v. g. ad repressionem fomitis, ad dignè accedendum ad Sacramenta, vide dicta quaest. 62. art. 2.

ARTICVLVS V.